

HET VEREISTE GELOOF (2)

hjms

Geliefde broeders en zusters, de vorige week hebben we aan de hand van de Hebreeënbrief gezien dat God wenst, dat ons geloof groeit. God wil niet dat ons geloof blijft op het niveau, dat nodig was om tot bekering in de Heere Jezus Christus te komen. Hij wil daarentegen dat het geloof zodanig groeit, dat wij onze geloofswandel achter onze Heiland met succes kunnen en zullen voltooien. Rom. 1:17 – “.....uit geloof tót geloof.....”.

Deze week zullen we ons verdiepen in het geloof van Abel en van Henoch.

Abel's geloof weerspiegelt de eerste geloofstap na onze bekering.

Henoch' geloof toont dat een succesvol geloofsleven tot gevolg heeft, dat wij na ons leven hier op aarde in de hemel zullen worden opgenomen om voor altijd bij onze Heiland te vertoeven.

Abel

De apostel Paulus wijdde slechts enkele woorden aan het geloof van Abel, maar welk een geweldige, geestelijke waarheden zijn er in die woorden verscholen.

Hebr. 11:4 – *“Door het geloof heeft Abel een meerdere (d.i. betere) offerande Gode geofferd dan Kain, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, also God over zijn gave getuigenis gaf; en door hetzelfde geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.”*

Abel's naam (in het Hebreeuws “Hevel” – הָבֵל), betekent *“adem(tocht), damp en ijdelheid (fig.)”*. En zo is toch, broeders en zusters? Hoe kort is toch ons leven. Het stelt niets voor. Zouden we dan niet alles op alles moeten zetten om het eeuwige leven in de hemel te beërven? Een leven in vreugde dat nimmer zal eindigen! De keerzijde van de medaille is toch de ellende van een eeuwige en eveneens nimmer eindigende dood? Jak. 4:14 – *“Gij, die niet weet, wat morgen geschieden zal, want hoedanig is uw leven? Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt, en daarna verdwijnt.”*

We kennen allen wel de geschiedenis van Abel. Abel en zijn broer Kain wilden beiden een offer aan God brengen. Abel was herder van beroep en offerde een lammetje. Kain was landbouwer en offerde van de vruchten van het land. God verwierp echter Kain's offer, doch accepteerde Abel's offer. Vervolgens sloeg Kain zijn broer Abel dood. Uit jalouzie? Uit drift? Uit ergernis?

Gen. 4:2-8 – *“En zij (d.i. Eva) voer voort te baren zijn broeder Habel; en Habel werd een schaapherder, en Kain werd een landbouwer. En het geschiedde ten einde van enige dagen, dat Kain van de vrucht des lands den HEERE offer bracht. En Habel bracht ook van de eerstgeborenen zijner schapen, en van hun vet. En de HEERE zag Habel en zijn offer aan; Maar Kain en zijn offer zag Hij niet aan. Toen ontstak Kain zeer, en zijn aangezicht verviel. En de HEERE zeide tot Kain: Waarom zijt gij ontstoken, en waarom is uw aangezicht vervallen? Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? en zo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur. Zijn begeerte is toch tot u, en gij zult over hem heersen. En Kain sprak met zijn broeder Habel; en het geschiedde, als zij in het veld waren, dat Kain tegen zijn broeder Habel opstond, en sloeg hem dood.”*

Broeders en zusters, we moeten goed begrijpen, dat Abel zijn offer aan God bracht op een moment dat God Zijn Wetten nog niet aan de mensen had gegeven. In de Wet die Mozes véél later ontving, waren uitgebreide voorschriften omtrent het offeren van dieren vervat. Abel kende Gods Wetten nog niet, maar toch had hij het juiste offer gebracht. Had hij dit begrepen uit hetgeen zijn vader en moeder (Adam en Eva) hem wellicht hadden verteld? Hoe God hen kleedde met de vellen van geslachte dieren, nadat zij in zonde waren gevallen (Gen. 3:21)? Abel kon niet met zijn lichamelijke ogen zien, wat God welgevallig zou zijn. Waarschijnlijk heeft God het hem geopenbaard, want Paulus zei dat Abel door gelóóf zijn offerande aan God heeft gebracht. Met andere woorden, Abel moet allereerst geloof van

God hebben ontvangen. Waarschijnlijk op grond van de gesteldheid van zijn hart. Dan moet hij hebben geloofd, dat zijn offerande aangenaam voor God zou zijn en Hem zou behagen. Vervolgens moet Abel hebben geweten dat zijn offer iets positiefs in zijn leven zou uitwerken. Want Paulus schreef immers ook, dat Abel de getuigenis van God had ontvangen, dat hij rechtvaardig was. Abel kon Gods getuigenis eveneens niet zien. Het was net als geloof iets geestelijks en dus onzichtbaar. Maar hij geloofde er wél in.

Indien Abel door Gods getuigenis wist dat hij gerechtvaardigd was, dan kan het niet anders dan dat hij het lammetje met een droevig en bloedend, doch dankbaar hart aan God heeft geofferd, wetende dat zijn zonden op dit lammetje waren gelegd en dat het in zijn plaats voor zijn zonden zou sterven. Abel moet hebben aangevoeld, dat er zonder het offeren van bloed aan God geen vergeving van zijn zonden zou kunnen plaatsvinden (Hebr. 9:22). Abel moet écht hebben beseft, dat het juiste offeren aan God een hartekwestie is. Hij moet hebben aangevoeld, dat hij samen met dat lammetje ook zijn eigen hart aan God moest offeren. Abel moet hebben geloofd, dat wil zeggen zéker hebben geweten, dat slechts zúlk een offer aangenaam en acceptabel voor God zou zijn.

Abel's wijze van offeren moet dan ook een gevoelige snaar bij God hebben geraakt, want God zou immers ooit Zijn eigen Zoon Jezus Christus als een Offerlam prijsgeven om voor de zonden van de mensen te sterven.

Daarom getuigde God in Abel's hart, dat hij rechtvaardig was. Hoe zeer belangrijk is dit toch ook voor ons, broeders en zusters!

Als wij ons bekeerd hebben en Jezus' Kruisoffer hebben aangenomen, als we al onze zonden hebben beleden, alles met God en onze medemensen in orde hebben gemaakt en onszelf geheel aan God hebben overgegeven, dan moeten wij het hier niet bij laten. Wij dienen nu ook vast in het geloof te gaan staan, dat wij nu gereinigd zijn en bekleed zijn met het smetteloos witte kled der rechtvaardigheid van Jezus Christus. Als wij in dit geloof volharden, zal God net zoals bij Abel ook in ons geweten de rotsvaste getuigenis leggen, dat wij nu volkomen gerechtvaardigd zijn. Want Paulus schreef over de offergave en het geloof van Abel: *“.....door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, alzo God over zijn gave getuigenis gaf;.....”*

Broeders en zusters, als wij waarachtig geloven, dan brengen wij offerandes aan God. Geloof brengt ons tot offeren aan God. Door het geloof heeft Abel aan God geofferd, zei Paulus. Deze weg moest ook Jezus Christus eens opgaan, toen Hij slechts door het offeren van Zichzelf aan het kruis verzoening voor de gevallen mens tot stand kon brengen. Wij, die het Offer van Jezus voor onze zonden hebben aangenomen en Hem in Zijn voetstappen navolgen, zullen eveneens deze offeranden in geloof aan God moeten brengen. Abel nu had dit volkomen begrepen en hij deed dit ook. In het geloof! Daarom spreekt Abel's offer ook nu nog, d.w.z. is ook nu nog actueel en van toepassing. Abel geloofde dat hij door zijn offer door God zou worden gerechtvaardigd van al zijn zonden. Hij geloofde dat hij na dat offer volkomen rein en heilig voor God mocht staan. Déze getuigenis ontving hij daarom ook van God.

Geloof in onze rechtvaardigmaking is dan ook méér dan het enkele geloof, dat Jezus voor onze zonden is gestorven. Indien wij ál onze zonden aan God hebben beleden en in orde hebben gemaakt, dan overtuigt het gereinigde geweten ons door dit geloof, dat wij nu voor God gerechtvaardigd zijn (Hebr. 9:14;10:22;13:18). Maar we moeten wél in dit geloof gaan staan.

Broeders en zusters, de titel van het eerste bijbelboek *“Genesis”* (Statenvertaling) betekent letterlijk *“wording”*. In het Hebreeuws is het *“be-resjiet”* (*בְּרֵאשִׁית*), hetgeen betekent *“in het begin”*. De oorzaak van de totaal verschillende handel en wandel van de twee broers Kain en Abel moet daarom óók in dit verhaal te vinden zijn.

Het ligt voor de hand dat het antwoord ligt in de beroepen, eveneens totaal verschillend, die de broers uitoefenden. Kain was landbouwer, terwijl Abel schaapsherder was.

Kain, de landbouwer, bewerkte de aarde. Best een eerbaar beroep, maar in de Hebreeuwse grondtekst staat letterlijk voor “landbouwer” geschreven, dat Kain een “*oved ha-adamah*” (עֹבֵד הָאָדָמָה) was, dat wil zeggen dat hij een “*knecht, slaaf, dienaar van de aarde*” was. Zoals elke landbouwer was hij dus gehecht aan zijn stukje grond. Dáár wilde hij graag voor altijd blijven. Kain was een knecht van de aarde, van de zichtbare, materiële dingen. Herinnert u zich nog, dat we in Deel 1 hebben besproken dat het geloof zich bezighoudt met de onzichtbare, geestelijke dingen? Kain hield zich blijkbaar niet met het geloof en het geestelijke bezig.

Christenen die zich in hun leven uitsluitend met materiële zaken bezighouden, komen in de greep hiervan en worden egoïstisch. Het gevolg zal tweeledig zijn! Hun offeranden aan God zijn bloedeloze offeranden, die hen geen moeite kosten. Voorts zal ook in hen jalouzie de kop opsteken. Jalouzie kan zelfs uitmonden in drift met alle vreselijke gevolgen van dien.

Abel daarentegen was een schaapherder. In het Hebreeuws een “*ro-eh tson*” (רֹעֵה צֹאֵן), dat wil letterlijk zeggen “*een hoeder van kleinvee (schapen, schapen en geiten)*”. Nu voelt u al wat ik wil zeggen. Abel was bezig met het hoeden van de schapen, dat wil zeggen dat hij met de onzichtbare, geestelijke dingen bezig was. Hij verzorgde immers in geestelijke zin de “zielen”. Maar de betekenis gaat nog dieper. Het woord “*kleinvee*” (*tson* – צֹאֵן) is afkomstig van een werkwoordstam met de betekenis van “*migreren, verhuizen (naar een ander land)*”. Nu wordt het helemaal duidelijk! Abel was op weg naar een diepere, geestelijke bestemming, namelijk naar zijn toekomstige, eeuwige woning in de hemel. Het aardse leven bond hem niet. Dit alles werd echter helaas niet door Kain begrepen.

Henoch

Laten we lezen wat Paulus over Henoch heeft geschreven. Hebr. 11:5-6 – “*Door het geloof is Enoch weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij werd niet gevonden, daarom dat hem God weggenomen had; want voor zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde. Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken.*”

We lezen hier, dat Henoch een (zodanig) Gode behagend geloof had, dat hij door God werd weggenomen (naar de hemel) zonder de dood te moeten ervaren. Henoch geloofde in God. Volgens Gen. 5:22a en 24 wandelde Henoch met God. Gen. 5:24 – “*Henoch dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg.*”

In de vorige paragraaf begrepen we uit Abel's beroep van schaapherder, dat hij in geloof op weg was naar een ander (hemels) land. In Henoch's leven zien we dat hij door zijn geloof dat hemelse land ook daadwerkelijk bereikte.

Het feit dat God Henoch vóór de dood reeds wegnam naar de hemel, bewijst dat Henoch's wandel met God iets bijzonders was, iets speciaals. Henoch moet een heel bijzonder leven in heiligmaking hebben geleefd. De naam Henoch (in het Hebreeuws “*chanoech*” – חֲנוּךְ) betekent dan ook “*toegewijde*” of “*ingewijde*”. Zo was ook Henoch's leven, namelijk zó dicht bij God zijn, met Hem wandelen en Hem toegewijd zijn, dat hij door God ook een ingewijde werd gemaakt.

En plotseling was Henoch er daarom niet meer. God had hem in de hemel opgenomen. Henoch is hiermee een typebeeld van de Gemeente van ware kinderen Gods, die bij de Opstanding, cq. de Opname door Jezus zal worden weggevoerd in de lucht.

1 Thess. 4:16-17 – “*Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.*”

Broeders en zusters, kinderen Gods die in Christus zijn en die net als Henoeh dicht bij God wandelen, zullen eens door Jezus opgehaald worden en worden weggevoerd in de lucht. Zonder dat zij de dood hoeven te smaken. Is dat niet wondervol en heerlijk? Is dat niet iets om u in te verheugen en u naar uit te strekken? Leeft u toch elke dag in de verwachting, dat Hij spoedig terugkomt om Zijn kinderen op te halen en maak uzelf net als Henoeh gereed voor Zijn komst. Want er zijn helaas vele kinderen Gods, die slechts in zekere zin en tot op zekere hoogte met God wandelen. Maar net zoals Henoeh moeten wij héél dicht bij God wandelen en Hem toegewijd zijn. Dan zullen wij God meer en meer leren kennen, zodanig dat ook wij Zijn ingewijden zullen worden en dan zal Hij eens komen om ons op te halen.

Broeders en zusters, we zagen reeds in Deel 1 met betrekking tot de definitie van het geloof, dat waar geloof aanleiding geeft tot Gods positieve getuigenis in ons hart (Hebr. 11:39). Abel ontving van God het getuigenis dat hij rechtvaardig was (Hebr. 11:4), hetgeen Abel ook geloofde. Maar ook Henoeh ontving een getuigenis van God en wel vóórdát hij van de aarde werd weggenomen, namelijk dat hij door zijn geloof Hem behaagde (Hebr. 11:5). En ook Henoeh geloofde in Gods (onzichtbare) getuigenis.

Paulus vervolgde daarom, na zijn korte uiteenzetting over Henoeh's Gode behagende geloof (Hebr. 11:5), met de verklaring dat het onmogelijk is om God te behagen zonder geloof (Hebr. 11:6). Want ieder die tot God komt, moet geloven dat Hij er is en een Beloner is van degenen die Hem zoeken.

Het gebruik van het woordje "maar" in vers 6 ("*.....heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde. Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.....*") maakt duidelijk, dat Paulus verband legde tussen dit statement en Henoeh's geloof. Henoeh wist dat hij God nooit zou kunnen behagen zónder het geloof in Zijn bestaan en in Zijn oneindige goedheid om degenen die Hem zoeken, te belonen.

Broeders en zusters, we verstaan dus uit Henoeh's geloof dat wij door ons geloof God héél dicht bij ons kunnen brengen en dat wij héél dicht bij God kunnen vertoeven. Hoewel Hij in feite onzichtbaar is, kunnen we met name in onze aanbeddingen door het geloof Zijn aanwezigheid zo intens en reëel in onze harten ervaren. Want zoals we reeds in Deel 1 hebben gezien en zoals we dat ook reeds in Abel's leven zagen, brengt het geloof de onzichtbare, geestelijke zaken concreet in ons hart. Geloof brengt God met al Zijn beloften in ons hart. En wanneer we in dit geloof volharden, zullen de zichtbare, materiële zaken meer en meer hun stem en hun invloed in onze levens verliezen. Voortdurend zullen we dan God in ons hart kunnen en mogen ervaren. We zullen dagelijks samen met Hem gaan wandelen en Hem in onze levens in alles betrekken. We zullen in al onze problemen op Hem gaan vertrouwen. Dit geloof in God en dit vertrouwen op Hem, deze vaste zekerheid, zal onze harten met een diepe rust, vrede en zaligheid vervullen. We zullen steeds héél dicht bij Hem zijn.

We geloven dan niet meer sec dat Hij bestaat! Van horen zeggen! Neen, Zijn aanwezigheid is een diepe realiteit voor ons geworden. En dit geloof heeft uit de ervaringen óók geleerd, dat God altijd degenen beloond, die Hem zoeken.

Geliefde broeders en zusters, volgende week zullen we vervolgen met het bestuderen van het geloof van Noach. Moge onze Heiland Jezus Christus u deze week zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)